

ممنوعیت مسافرت به آمریکا برای خانواده‌ی آمریکایی - ایرانی - ایرلندی من

روجا فضائلی و جول هانیسک

دستور رئیس جمهور جدید آمریکا مبنی بر ممنوعیت سفر شهروندان ایران و شش کشور عمدتاً مسلمان دیگر به آمریکا، زندگی هزاران نفر را تحت تأثیر قرار داده است. روجا فضائلی ایرانی - ایرلندی، و جول هانیسک، همسر آمریکایی او، این دستور را در تقابل با ارزش‌های آمریکا می‌دانند که بر حفظ کثرت و گوناگونی در عین اتحاد و یگانگی تأکید دارند.

دوازده سال از آن زمان که من و جول هم‌دیگر را در گالوی دیدیم می‌گذرد. به یاد می‌آورم اولین باری را که قرار بود به زادگاه او، آمریکا، پرواز کنم. چند ماهی از دیدارمان می‌گذشت و من هیجان‌زده و دلواپس دیدار با معشوق جدید و نگران مرحله‌ی کنترلی بودم که برای ورود به آمریکا در فرودگاه باید می‌گذراندم.

آخرین باری که آن‌قدر نگران بودم، دسامبر سال ۲۰۰۴ بود، زمانی که تهران را از طریق فرودگاه مهرآباد ترک می‌کردم. چند ماه زیر نظر و در حال بازجویی شدن و تهدید مدام بودم و گذرنامه‌ام هم ضبط شده بود. وقتی داشتم به باجه‌ی کنترل گذرنامه می‌رفتم، عمومی‌ام با نگاهی نگران بدرقه‌ام کرد. آن روز که ایران را ترک می‌کردم نمی‌دانستم دیگر چه زمانی می‌توانم برگردم. حالا سیزده سال گذشته و هنوز بازنگشته‌ام. من توانستم به ایرلند برگردم و در نهایت، پنج ماه بعد، پس از کلی سؤال و جواب از سوی مأموران اداره‌ی مهاجرت آمریکا، که در فرودگاه دوبلین مستقر بودند، روانه‌ی آمریکا شدم.

آموزش انسانیت

پیش از آن که به طور کامل در دوبلین مستقر شویم، برای شش سال بین آمریکا و ایرلند در رفت‌وآمد مدام بودیم. حالا ایرلند خانه‌ی ما است. آمریکا خانه‌ی ما است. ایران خانه‌ی ما است. ما در مورد مذاهب‌مان به تفاهم رسیده بودیم، و دریافته بودیم که چه قدر آموزه‌های شیعه که من آن را تجربه کرده بودم و ارزش‌های کلیسای پرسببترین (در آمریکا)، که جول آن را تجربه کرده، زمینه‌های مشترک فراوانی دارند. ما شب و روز با هم حرف می‌زدیم که چگونه دخترمان را که در دوبلین به دنیا آمده بزرگ کنیم، درباره‌ی این که فارسی یادش بدهیم و عشق ورزیدن، محبت، و انسانیت را به او آموزش دهیم.

دختر ما بعضی از یک‌شنبه‌ها قانع می‌شود که همراه جول به کلیسا برود تا پس از انجام مراسم بتواند شیرینی بخورد و بعضی صبح‌ها هم دوست دارد کنار من دراز بکشد تا برای‌اش داستان‌هایی از دوره‌ی کودکی‌ام تعریف کنم. و ایرلند،

با صمیمیت و آغوشِ بازی که دارد، زمینه‌ی این فرهنگ‌سازیِ خلاقانه را به شیوه‌های فوق‌العاده‌ای فراهم می‌آورد و آن را ترویج می‌کند.

شناخت محدود از دین

خوش‌بختانه، بیست و هفتم ژانویه که دستور اجرایی رئیس‌جمهور آمریکا صادر شد، ما کنار یک‌دیگر در دوبلین بودیم. من امیدی ندارم که به این زودی‌ها دختر و همسر را به ایران ببرم. و حالا نمی‌دانیم که آیا امکان سفر خانوادگی به آمریکا را خواهیم داشت یا نه. ناسیونالیسم به شکلی افسارگسیخته پیش می‌تازد، و در این شرایط هویت‌های ملی مختلف ما یک بار دیگر مانع این می‌شود که بتوانیم با هم از جایی به جای دیگری برویم، اگرچه تأثیری که این ماجرا روی زندگی ما دارد خفیف‌تر و کم‌اهمیت‌تر از دیگرانی است که همه‌ی زندگی‌شان از اساس تحت تأثیر این ممنوعیت قرار گرفته است.

این حکم ممنوعیت سفر برای پناهنجویانی که اتباع یکی از این هفت کشور هستند، به شدت خطرناک است. تبصره‌هایی که در این حکم به شکل عام در رابطه با آزار و اذیت اقلیت‌های دینی در این کشورها آمده به‌گونه‌ای است که انگار هیچ تمهیدی برای شهروندان سکولار و مسلمان این کشورها نیاندیشیده‌اند. چنین تناقضی به تنهایی آن منطقی را که می‌گوید با این کار امنیت برقرار می‌شود به چالش می‌کشد، منطقی که نتیجه‌ی شناخت محدود از دین است.

این حکم بهترین راه حل برای تقویت امنیت ملی آمریکا نیست. در عوض، تأثیر زیان‌باری بر امنیت فردی بسیاری از کسانی دارد که چنین حکمی شامل حال آنان می‌شود. به جز ایران، همه‌ی کشورهای دیگری که در فهرست آمده‌اند درگیر جنگ و نبردهایی فرساینده و طولانی‌اند. برای کسانی که اکنون در این سرزمین‌ها زندگی نمی‌کنند، اما به خاطر تابعیت، محل تولد، یا دیگر مسائل همچنان پیوندهایی با آن‌جا دارند، این مسئله که باید به خاطر ملیت خود ناگهان از خانواده جدا بیافتند، کارشان را از دست بدهند یا برای تحصیل به مشکل بر بخورند، بدون شک از اساس ماهیتی غیرمنصفانه دارد. این در حالی است که این مسئله در قوانین آمریکا، مانند «قانون مهاجرت و تابعیت» مصوب سال ۱۹۶۵ و همچنین در قانون بین‌المللی حقوق بشر مورد توجه قرار گرفته و حل و فصل شده است.

نگرانی عمیق

ما عمیقاً نگران دوستان مان و کسانی هستیم که زندگی‌شان تحت تأثیر مستقیم این ممنوعیت قرار گرفته است. ما از حکمی که آن دانلی، قاضی دادگاه منطقه‌ای، روز بیست و هشتم ژانویه برای توقف این اقدام صادر کرده استقبال می‌کنیم. به باور ما، در کوتاه مدت همه‌ی تلاش‌ها باید در جهت حمایت از افراد و سازمان‌هایی نظیر «اتحادیه‌ی

آزادی‌های مدنی آمریکا» باشد که سعی می‌کنند، در برابر قدرتِ بیش از حد قوه‌ی مجریه، از حاکمیت قانون دفاع کنند.

دستور اجرایی رئیس‌جمهور آمریکا تلنگر شدیدی بود تا به یاد داشته باشیم که سیاست‌های اقتدارگرایانه چه تأثیرات مستقیم و اختلال‌آفرینی روی زندگی خانواده‌ها می‌تواند داشته باشد. این شیوه‌ی خشن ممنوعیتِ بدون قید و شرط اجازه نمی‌دهد که هیچ استعداد و نیروی مؤثری بتواند از تکثر بهره ببرد، یعنی همان چیزی که یک سیاست مهاجرتی مطمئن ایجاد می‌کند و آمریکا باید از آن استقبال کند و در جست‌وجوی آن باشد، آن گونه که به طور تاریخی چنین کرده است.

در سخنرانی مراسم تحلیف رئیس‌جمهور در آمریکا تأکید بسیاری بر اهمیت وحدت شد. به نظر می‌رسد که جهل یا اراده‌ای ناشی از خودکامگی باعث شد شعاری که بر روی «نشان بزرگ ایالات متحد» نقش بسته مغفول بماند، شعاری که کنگره آن را در قانون ۱۷۸۲ تصویب کرده: E Pluribus Unum (یگانه در عین گوناگونی). این شعار بر نشان رئیس‌جمهور آمریکا نیز نقش بسته است. آن وحدت و یگانگی که در آینده شکل می‌گیرد وابسته است به کثرت و گوناگونی که ازلی است: دیدگاهی که این ممنوعیت به شدت در صدد تضعیف آن است، اما خانواده‌ی ما تصمیم گرفته که آن را گرامی بدارد و محافظت‌اش کند.

برگردان: سپیده جدیری

آنچه خواندید برگردان این نوشته است:

Roja Fazaeli and Joel Hanisek, '[What Trump's Travel Ban Means for My US-Iranian-Irish Family](#)', *The Irish Times*, Jan 30, 2017.